

46849

ZHA.SNI SVON

na krishni palizi

fv. Antona pufhavnika.

Duhovna ura,

ki opomina

zhaf dobro obrazhati

sadobiti

frezhno smertno uro.

Od

Joshefa Gräter.

vodja gluhomotzov v Hohenreinu v Luzernskim
krogu.

Wenz. Urlovich

V LJUBLJANI, 1850.

Seloshil in na svitlobo dal **A. Weiman.** na
starih tergu Nro. 156.

46849

Ura! zhemú me budish?

Ura! koga me uzhish?

Inv. št. 030019344

Uvod.

V prav veliko podobah fvetnikov sagledamo snamnja, ki nam kashejo posebnosti njih shivljenja. Posebno imenitne so sv. Antona pufhavnika. Preshizh pri njegovih nogah in krishna paliza s dvema svonzhikama v njegovi desni roki. Kaj zhe to pomeniti? Preshizh rasodeva, kako je sv. Anton poshelenje in sverinsko natoro premagal, in krishna paliza s dvema

svonzhikama prizhuje duhovne freditva in oroshja, s kterimi je sv. Anton duhovno smago zhes poshelenje mesá sadobil. Ktero pa je smagljivo snamnje gospodarstva zhes pekel in smert, zhes greh, svet in mesó? To je snamnje svetiga krisha. Ktere so pa freditva, s kterimi krish v roki kristjana smago sadobi? To sta tista dva svonzhika, ki na njem viseta, in nasho dusho ogrejeta in spodbodeta. Pervi svonzhek nam poje kakor mertvasški svon, opominjaje nas na grob, smert, sodbo in vezhnost; in drugi svonzhek milo in prijasno doní is nebesške domovine, vezhni mir, neumerjozhe veselje. Na krishni palizi smagljivosti zhes svoje posheljenje v Kristusovi mozhi ta dva svonzhika viseta, in zhe boshja gnada nanju bije, opomin-

jata na paslivoſt, prvi kakor zhaſni, drugi kakor hiſhni ſvonzhek.

Hiſhni ſvonzhek ti oſnanuje prijatla in ſovraſhnika, ljubiga goſta in ſitniga obiskovavza, angela mirú in hudiga duha terplenja. Torej paslivoſt poſtavi ſa zhu-
vajko hiſhe, de bo dobro ſaſtopila teleſno hiſho odpreti in ſapreti, v kateri tvojo ſerze, tvoja duſha ſtanuje. Ker ozhi, uſheſa in uſta ſo — kakor ſv. Ambroſh pravi — vrata, ſkos ktere tat v hiſho ſleſe. —

Pa ſ tem ſhe ni vſe ſtorjeno, zhe pasliva zhuvajka hiſho le od ſunej ſveſto varje. Tudi ſveſte in modre ſkerbi od ſnotrej je potreba. Zhuvanje tedaj tudi ſa to ſkerbi, de nobena ura zeliga dneva bres dobrih del ne pretezhe, de, zhe

gospod pride, hišho smirej v dobrim redu najde. Le dobro obernjen zhaš zhlovekovo shivljenje stori. Bres dela in slabo obernjene ure so sgubljene sa zelo vezhnost, in bodo enkrat naš pred sodnim stolam toshile. Le kdor ure prav fhteje in njih vrednost sposna, jih bo tudi dobro obernil. Lejte, preljubi! kak potreben je zhašni svon sa kerfhanško paslivošt. Ko so ljudje uro snajdli, so uzhili zhaš govoriti. In ta govoriza zhaša je dala predpis, na kteriga je sv. Anton svoje shivljenje navesal. Vé, poboshne duše, ki tega velikiga svetnika zhaštite in ga sa pomozhnika vašhe zhašne in vezhne frezhe imate, alj ne bo vam dopadljivo, se od njega jesika zhašniga svona nauzhiti, de bote tudi vi snali, kerfhanško paslivošt na vsako

uro shivljenja oberniti, in jo dobro in koristno vpotrebovati? Mislim de! —

V dvanajst ur se zhaš, nozh in dan rasdeli, in ena med temi je gotovo naša smertna ura. Ktera? — tega ne vemo. Smert je gotova, alj ura nesnana. Torej zhujte in bodite pripravljeni, ker ne veste, v kateri uri sin zhloveka pride. Molite s Davidam: „Gospod! uzhi me dni in ure prav shteti, de modro ferze dobim.“ Vsaka ura naš kaj posebniga uzhi, in tih dvanajst naukov je sa naš nar lepši in gotovši pot k dobrim obernjenju zhafa in pripravljanju v nebesa.

Zhafni svon na krishni palizi sv. Antona je tedaj naše pre-

mifhlevanje. Ta velik svetnik je naš uzbil
vsako uro popraščati:

Ura! kogá me uzhifh?

Ura! zhemú me budifh?

**Odgovor na ta dva vprašanja bo
tedaj sapopadek teh bukviz v dvanajst
naukih.**

I. Ura.

Zhafni svon bije — Eno!

Eno je sazhetek vsih stvari! V sazhetku je bila beseda, in beseda je bila pri Bogu, in Bog je bila beseda, in vse je po nji storjeno, kar je storjeniga. Perva ura tega dneva je bila tudi le ena. Pa ta perva ura dobro sazhetala, dober napredek prinesla. In de bo tudi napredek same dober, prafham pervo uro:

Ura! kogá me uzhiš?

Ura! zhemú me budiš?

Le en Bog je, ena vera, en kerst, le ena prava zerkev. Le eno shivljenje imamo, le enkrat umerjemo, le ene nebela sadobiti ali sgubiti samoremo. Le eno je tedaj potrebno, de tako shivimo, de v ti eni samo svelizhavni veri samimu Bogu flushimo, frezhno umerjemo, in to

eno vezhno svelizhanje dofeshemo. Ta zhalna ura „eno“ je torej tudi staršem svetiga Antona posebno globoko v serzu donela: Eno biti v njegovi isreji, in skos to, po enim potrebnim se prisadevati, njega v nebefa pripeljati. Torej so ga vezhkrat opominjali: „Ljubi sin! nebefa so sama frezha, ki nam ne more odvseta biti. Zhe pa to eno frezho sgubimo, smo vse sgubili. Oh, ljubi otrok! kak strashno bi bilo, ko bi ti enkrat od Boshjiga sodnika pridshi, rezhi mogel: „Nebefa fim sgubil!“ — Ja, ko bosh enkrat to semljo s vsemi veselji in sakladi sapustiti mogel, in potem bres nebes ne bo vezh sate, ne blaga ne frezhe, o potem bosh she le velikost nefrezhe teh besed shivo obzhutil: „Nebefa fim sgubil!“ — Sa nebefa fim bil vstvarjen, in sdaj fim savorshen. V nebefih je bil same en prostor pripravljen, in sdaj me pekel sakriva. In, o obupna shalost! sa vezhno fim nebefa sgubil! Sa vezhno je Boshja sodba zhes mene sklenjena! Nikdar vezh ni same, ne tolashbe, ne konza, ne vsmiljenja, ne upa; na veke terplenje in obup!“

O preljubi! kolikorkrat ura „eno“
 bije, mislite na to: le eno je potrebno
 le fkerb sa svelizhanje. Škerbimo tedaj
 nar bolj sa nebefa in prisadevajmo se jih
 sadobiti. Kaj bi nam pomagalo zeli svet
 sadobiti, na svoji dushi pa fhkodo terpe-
 ti. Štarfhi, ki vam je Bog otroke dal,
 fkerbite nar popred sato, de jih bote she
 v prvih urah shivljenja sa Boga in sa
 to eno potrebno isredili, kakor so to bo-
 gabojezhi štarfhi svetiga Antona štorili.
 Sazhnimo pervo uro vsakiga dneva s do-
 brim. Dober sazhetek je velika štopinja
 k dobrimu napredku — k

II. Uri.

Ura! kogá me uzhiš?

Ura! zhemú me budiš?

Le popotniki smo na semlji, in nimamo stanovitniga stanovanja. Od veliko milijonov ljudi, ki so od sazhetka sveta do sedajne ure na semlji prebivali, si fhe nobeden ni stanovitniga stanovanja is-sidati mogel. Vsi so mogli svet sapustiti in se v vezhnost podati.

In ko dve ura bije ti,
Od vezhnosti letó uzhí:
Kak dve raslozhni poti se
Vijêjo v dolgo vezhnost tje:
Je prvi vosek, drug' fhirok,
Vfak pa je vezhnosti porok —
Shiroki v pogubljenja kraj,
In vosek pelji v vezhni raj.

Ko svet Anton otrozhje leta spolni in v mladenzha leta stopi, je on ta kliz zhaſne ure globoko v ſerzu premišhlevaſ, kakofhna de je pot k potrebnî, kerſhanſki popolnoſti. In on jo je najdel! — Po ſmertî njegovih ſtarſhev ga je miſel na vezhnoſt ſmirej bolj na ſamotne in ſa- puſhene pota vodila, de bi ne bil od no- beniga zhloveka v premišhlevanju ſvojiga vezhniga pokliza moten. ſliſhal je en- krat v zerkvi beſede ſvetiga uzhenika iſ Evangelia brati: „Zhe hozheſh popolnoma biti, pojdi, prodaj vſe, kar imaſh, in daj vbogim, tako boſh ſaklad v nebefih imel. Potem pridi in pojdi ſa mano.“ V teh beſedah je najdel ſvoj namen; in hiſhni ſvon njegoviga ſerza je odgovoril zhaſ- nimu ſvonu Boſhje beſede: Goſpodu ho- zhem zelo ſhivljenje ſ vſim, kar imam, v dar prineſti. Moja dedſhina naj bo rev- nih. Od ſveta lozhen, hozhem na voſki poti vezhne vrata iſkati, ki v nebefa peljejo.“ — In od tega zhaſa ſe ſazhne njegovo ojſtro, pokorivno ſhivljenje.

Ta ſlo voſka pot popolne revſhine in nar teſheji pokore, na ktero je Boſhja

previdnost svetiga Antona poklizala, je ena prav posebna, na katero niso vsi poklizani, in tudi poklizani ne morejo biti. Svet Anton pa je bil poklizan, in on jo je nastopil in frezhno dokonzhal. Po ti posebni poti je tak svesto hodil, de, ko bi je ne bil nastopil, bi tudi ne bil tak svet mosh postal; ne bil bi evangelske popolnosti dosegel. Zhe naravno ni vfm sapovedano kakor svet Anton, svojih bogastev sapustiti; se vonder od vsih tirja, s premoshenjem primermo s kerfhanfko ljubeshnijo in vsmilenjem revne podpirati. Ubo-gim je pa sapovedano, stan vboshnosti, v kteriga jih je Bog postavil, nadloge in revfhino s stanovitno poterpeshlivostjo, kakor krish Boshje milosti nositi. Vsi smo povabljeni, po poti kerfhanfhke poboshnosti hoditi, na kateri je Kristuf naprej shel. Pojmo tedaj sa njim, de na tisto pot pridemo, h kateri smo po lastnim dobrim premishlevanju in svetu povabljeni, ali, zhe smo se od pokliza she odvernili, se v ponishnosti in poterplenju prihodniga pokliza vredni storimo, po tem takim je tudi nam druga ura frezhno odbila. Zhe

smo pa po nefrezhi she po prvi uri na-
 shiga shivljenja od poti poboshnosti od-
 stopili in se na ftese pregreh in smot
 podali, je druga ura, ura gnade, ki nas
 she o pravim zhasu nasaj vabi. De pa
 na krive pota ne sagremo, ali saj sgubljeno
 pot najdemo, nas klizhe zhasni svon — k

III. Uri.

In mi jo prafhamo:

Ura! koga me uzhiſh?

Ura! zhemú me budifh?

Ura bije tri! in ſ temi tremi udarki sbudi zhuvajko, pasiti na tri ſovrashnike naſhiga svelizhanja, ki zhes zhaſ goſpodujejo. Ti trije ſovrashniki ſo: ſvét, meſó in Satan. Ti ſe neprenehama priſadevajo, ljudi k ſebi vabiti, ſapeljati in v pogubljenje pahniti. Svet ſkos blago in ſaklade, ſkos zhaſt in imenitnoſt, meſó ſkos ſvoje mehkushne pozhutke; ſatan ſkos nevero in krivo vero. Ti trije ſviti ſovrashniki ſo ſe pa tudi no vſo mozh priſadevali, v hiſhi ſvetiga Antona, v dnu njegoviga ſerza, nar pervizh mozh in potem hiſhni red naſe ſpraviti, in hiſhniga goſpodarja iſ domovine hiſhniga miru ſvabiti in ga potem na ſhiroki zeſti pregreh v

vezhno pogubljenje pahniti. Posvetni duh je mnogokrat mozhno terkal na vrata njegoviga serza in ga v bitko otoshnost pripravil s goljufivo besedo: „Kar tukaj delash, ni Gospodu dopadljivo. Podaj se nasaj v svet, spravi skupej spet svoje premoshenje, in veseli se v veseli drushbi.“ Ker pa sapeljivez na kershanski stanovitnosti tega svetnika od te strani ni nizeh premogel, tedaj je mesno poshelenje v njim obudil. Pa svet Anton je junashko tudi te napadke premagal s zhuvanjem in molitvijo. Tako se je smirej bolj v duhovnim boru vadal, in smirej vezhi dušno mozh dobival. Tedaj se satan tako rasferdi, de ga po shivotu bije in mu kervave rane naredi. Pa Anton se ni dal premagati, ker se je s tremi nepremagljivimi oroshji bojeval: s vero, upanjanjem in ljubesnijo. Polen nadushenja je rekel: „Le pridite, vi peklenške skushnjeve, she smirej sim pripravljen, se s vami bojevati! Nizeh me ne more od svelizharja in odrefhenika odlozhiti. Sadoosti terdniga se zhutim sa vsako bojevanje, skos tega, ki mi mozh daje.“

Skos mozh v ljubesni vterjene vere, je tedaj Anton svet, mesó in pekel premagal in venez premage sadobil. Tedaj nas tudi sveti Peter opomina k mozhi v veri, in s to mozhjo, peklenškemu skušnjavzu soperstati. Oboroshite se s shkitam vere, nas svet Pavel opomina, in sovrashite hudo, h katerimu vas skušnjava vabi, ker je soper Boga. Bojite se nje-ga, vfigamogozhniga, ki vashe boje gleda in vam pomozh daje. Bojite se ga v vsih zhashih, na vsih krajih, v vsih skušnjavah. „Ker, kdor se Gospoda boji,“ pravi Sirah, „temu se ne bo nizh huda sgodilo, in v zhasu skušnjave mu bo pomagal in ga greha in framote var-val.“ Ta resniza se je tudi nad svetim Antonam spolnila. Ko ga je enkrat po hudi skušnjavi, nebeshki shar obsijal, je prashal: „Gospod! kje pa si pred bil, de mi nisi pomagal?“ In en glas mu odgovori: „Anton! jes sim bil pri tebi, sim bil prizha tvoje skušnjave, in te ne bom nikdar sapustil.“

Tedaj nam zhashni svon tretje ure tri mozhne prijatle v pomozh klizhe: v e r o,

upanje in ljubesen. Ona nam pomozh
da v osiru svete Trojize, skos ktere vfi-
gamogozhnost, dobrotljivost in modrost sov-
rashnike svelizhanja premagamo. Ne bo-
dite tedaj mersli v boju, in smaga je
vafha. Pa le, kdor je do konza ftano-
viten, bo svelizhan. „Srezhen je mosh,“
pravi svet Jakop, „ki fkušnjava prema-
ga; ker po fkušhni bo krono shivljenja
prejel.“ Mislite torej smirej na konez in
prafhajte satorej:

IV. Uro.

Ura! koga me uzhiš?

Ura! zhemú me budiš?

Zhuj! zheterta bije she,
 S shivim glafam ti pové:
 Vedno blishej sodba je,
 Blisha smert in pekel fe!
 Zhe teh s misel ne spuštish,
 Tud nebes ti ne sgubish.
 Tam bo dana dota ti,
 Kjer so vezhno frezhni vfi!

Ja, zheterta ura nas opomni na shtir posledne rezhi: na smert, sodbo, pekel in nebefa, in govori k naslimu serzu: „Pomisli, o zhlovek! na shtir poslednje rezhi, in ne bosh vekomaj greshil. Zhe si pa greshil, bo ta spomin sveti strah pred Boshjo sodbo in shivo pokoro v tebi obudil. Ta uk je tudi sveti Anton spolnoval, in ga tudi svojim bratam dajal.

Moji ljubi! nikdar naj misel na vezhnost is vashiga duha ne sgine. Pomislite

vsako jutro, de morebit ne bote do konza dneva shiveli. Pomislite vsak vezher, de morebit prihodniga jutra ne boste vidili. Vezhkrat pomislite: Kdaj bom mogel umreti? Kje in kako? V Boshji gnadi ali ne? Kako bo same po smerti pri sodbi? Kam bom obsojen: v nebesa ali v pekel? Ko bi vedel, de bom she to leto umerl, kaj bi storil? Ko bi pa koj sdaj umreti mogel, kako bi obstal?

In glej! med tem ko to mishlisch in premislujesch, gre kasalo na uri smirej dalej. Naj spisch alj budisch, postopasch alj delasch, kasalo zhasa naprej gre. In ravno tak tudi tvoje leta tekó, naj dobro alj hudo delasch. Pa kak raslozhna bota dobizhek alj sguba, ki ju bodesch na konzu shivljenja najdel. Kdor varzhno seje, bo varzhno shel, ker vsakimu svoje dela sledijo. O, tedaj delajmo dokler je she dan, ker prishla bo nozh, ko noben vezh ne bo mogel delati. Torej prashajmo tudi

V. Uro.

Ura! koga me uzhiſh?

Ura! zhemú me budifh?

Pet gladkih kamnov je David is potoka vsel, ko je proti orjaſhkimu Goliatu ſe v bor podal, in s enim ſamim ga je vbil.

Pet ran ponuja Boshji odreſhenik is rudezhiga morja ſvoje prelite kervi odkritoſerzhnimu ſpokorjenzu, in ena ſama bi bila dovolj, ga is mozhi vezhne ſmerti reſhiti.

Pet pozhutkov ſmo od ſtvarnika prijeli, de bi jih k dobrim obernili in ſkoskerſhanſke dela poboshnoſti njegoviga odreſhenja deleſhni bili, de bi nam ne bile nebeſhke vrata ſaperte, kakor petem neſpametnim devizam, ki niſo volja v ſvetilnizah imele, ko je ſhenin priſhel; de bi ſ pet pamenitmi divizami ſ ſvetilnizami in voljem ſheninu naſprot ſhle. To volje dobrih del prejmemo is pet

poglavitnih delov, ki zel kerfhanfski nauk obfleshejo: 1) is vere, 2) is upanje, 3) is ljubeshni, 4) is fvetih sakramentov, in 5) is kerfhanfske pravizhnosti. S oljem teh pet kerfhanfskih zhednost bo tifti svet plamen ohranjen, kteriga svelizhar tirja: „Gorezhe svetilnize morate v rokah nositi, in vashe luzh svetiti pustiti pred ljudmi, de bodo vashe bobre dela vidili in Ozheta v nebesih zhaftili.“

Pa zhafni svon naf ne opomina samo svetilnizo pripravljeno imeti in jo s oljem dobrodelnosti napolniti; temuzh naf tudi svari, de jo ne postavimo na srak bresmifelnosti, ki bi jo snal vgasniti, ali pod posodo dufhne lenobe denemo, kjer bi ji sraka smanjkalo.

V tem nam sveti Anton naprej sveti kakor luzh na svetilnizi. Ni mu bilo dovolj svet le po natorno sapustiti in se v pushavo preseliti. On je svet, on se je sam v svojim serzu sapustil, in njegovo edino veselje je bilo v Bogu. Tedaj je ogenj njegove ljubeshni k fvitlimu plamenu sraftel, in nje gove solse milovanja sa Kri stufam so bile olje, od kteriga je njegova

svetilniza polna bila. Pa ravno sato mu je tudi sveti duh obilno gnad dodelil. Kakor je enkrat gospod v pufhavi pet kruhov pomnoshil, de se je 5000 ljudi nasitilo, tako je blagodarila in pomnoshila tudi ta gnado svitlobo teh pet zhednosti, de je daljezh okrog sa zhudotvora flovil, in sdaj se med svetniki sveti kakor svesda na nebu.

Ali zhasni svon, ki je svetiga Antona s resnim glasam k pufhavi, k popolnoma svetim shivljenju vabil, alj on nima sa delavza, sa navadniga kriftjana nobeniga glasú? Alj so navadno shivezhi ljudje od namembe kerfhanfhke popolnosti odversheni? alj ima Boshja gnada le sa isbrane svetnike uk sdravila?

Nikdar, preljubi! Zhasni svon, je svon sa vse zhase, sa vse ljudi in sa vsako starost.

Prafhajmo od tega

VI. Uro.

Ura! koga me uzhiſh?

Ura! zhemú me budišh?

Sheſt dni je ſtvarnik ſveta delal in ſedmi dan pozhival. Zhaſ je tedaj ſa te-
leſno delo in zhaſ ſa duſhno vajo. „V
potu obrasa boſh ſvoj kruh jedel, de ſe
boſh ſpet v prah vernil, is kteriga ſi
vſet,“ je Bog Adamu djal. Tako je Bog
delo zhloveku k dolſhnoſti ſtoril, in ſama
ſveta familia, Jeſuf, Maria in Joſhef nam
v tem nar lepſhi ſgled dajo. She dopol-
nenje te dolſhnoſti je zhednoſt Bogu do-
padljivo delo, zhe jo dopolnemo is po-
kornoſti in zhaſti Boſhje. Naj bo delo, ki
ga ſtorišh, ſhe tak majhno, in zhe je le
glash vode, ki ga ſhejnimu podaſh is dobri-
ga namena, bo tvoje plazhilo v vezhnoſti
ſlo povišhano. Kakor ſo pri raſnih de-
lih tudi raſni nameni, mora vonder glavni
namen ſmiraj ta biti: de ſe ſkos naſho
delo volja Boſhja dopolni.

Tud sveti Anton ni bil poſtopazh: sraven ſvoje zelize je vert naredil, kjer ſi je ſvoj shiveſh ſaſadil. Tud je ſhtorje iſ bizhja delal. Te dela je doprinaſhal, de bi drugim dober ſgled dajal, de bi drugim ne bil v nadlego, in jim v zhaſu potrebe pomagati ſamogel. Alj njegov poglavitni namen je bil ta: de tud on, Adamov ſin ſavolj ozhetovo pregrehe terpeti in terpenja in ſafluſhenja drugiga Adama (Kriſtufa) deleſhen biti mora. To miſel v delu naſ zerkev uzhí s dobrim mnenjem: „O preſveta Trojiza! tebi darujem vſe ſvoje miſli, beſede in dela. Sedinim jih s neſkonzhnim ſafluſhenjem Jeſufa Kriſtufa.“

Delal in molil je tedaj ſvet Anton v puſhavi. S tem je mozh ſadobil, tudi ſunej puſhave ſvojo luzh ſvetiti puſtiti in vezhi ſkuſhnojave preneſti.

Zhaſni ſvon ga je poklizal na od-perto bojiſhe v letu 311, ko je zefar Makſimin iſ noviga ſazhel kriſtjane pre-ganjati. Kakor hitro je Anton to ſvedel, je ſapuſtil ſvojo zelizo, in ſe je podal v Aleſandrio. Tam je poterdoval kriſtjane

podvergli. Ta jih je v vezhno nefrezho peljal, ker jih je v malikvavstvo sapeljal.

Pomnite to dobro, preljubi, kdor se pravizhni vladi soperstavi, ta se Bogu soperstavi, in si pogubljenje nakople, kakor apostelj pravi, in kdor vas k takim sape-ljati skusha, ta je sovrasnik vashe dushe.

Pa Bog je tudi vsmiljen in pokorjenja milostljivo sprejme. Blishalo se je Jesusu enkrat deset gobovih in she od daljezh vpijejo: „Mojster, vsmili se nas!“ In svelizhar rezhe: „Pojte in pokashite se duhovnim;“ in ko so tje shli, so bili ozhisheni. Do desetiga mезa je voda v obzhinskim potopu vedno rastla, alj deseti mезez se je voda vlegla in prikasali so se hribi. Tako tudi potop smertniga greha nar vishi verhe dobrih delj sakrije; alj pokora jih spet is dna na svetlobo prinese.

Dal deset sapoved je Gospod,

De bi spolnovale se povsod

Torej stor' kar volja boshja je

Greha vsakiga prav varvaj se,

Kasen in plazhilo daljezh ni.

Zhuj! XI. Ura

bije ti.

Ura! koga me uzhifh?

Ura! zhemú me budifh?

Ob enajsti uri, kakor nam sveti Evangelij pové, je shel hifhni gospodar she enkrat vun, delavze v svoj nograd najeti, in dobil jih je she nekoliko bres dela. Tudi te je poslal v svoj nograd, in na vezher prejme vsak obljubljeni plazhilo. Nograd, ki ga she obdelati samorefsh, dokler she shivifsh, je tvoja hifha, tvoj pokliz in tvoja dusha. Ako she v posni starosti fkerbifsh sa svoje, ako svestejfshi svojo dolshnost dopolnifsh, ako oftanek shivljenja v pokori in sadoftenju doprinesefsh: si v Gospodovim nogradu delal in plazhilo bofh v nebesih prejel.

„Sa resnizo,“ pravi sveti ozhe papes Gregor zhes ta Evangelij, „samore nebesfhi hifhni Gospodar tiftim, ki njemu

do starosti flushiti odlas'hajo, rezhi: „Kaj bres dela tukaj stojite?“ On jim pa da saštopiti, de, ker niso let mladosti v Boshjo flushbo obernili, de bi faj sdaj, ko she na pragu vezhnosti stojijo, pravo pot nastopili, pot pravizhnosti ki k vezhnimu shivljenju pelje. Tako jih ta dobri hifhni ozhe vabi, na konzu shivljenja se k njemu oberniti, in jih vezhkrat she pred tistim plazhuje, ki so mu od mladih nog svesto flushili. Ali ni tudi desni rasbojnik ob enajsti uri prishel, in alj tudi on ni plazhila prejel, ki ga sa zhaf v katerim je popred shivel, ni saflushil?

Ko ura je enajst ushé,
 Pomisli, dan de h konzu gré,
 Po nji Gospod ti govori:
 Ne boj se dela dalej ti;
 V moj nograd urno pojdi tje,
 Vefelo dela loti se,
 Zhe hozhefh milost sadobiti,
 Po smerti vezhno frezhen biti.

O marfikomu med nami je morebit ta enajsta ura she odbila, in dvanajsta, njegova smertna ura, bo v teku tega leta

sapopadena! Marfikoga od naf zhes eno leto vezh ne bode, tihi grob bo njegove kosti pokrival!

O zhas negotovi ti!

Kdaj me peljesh k vezhnosti?

Noben naj danes ne odlashta,

Vsak tiho naj fam febe prafha,

Zhe ftoril je dolshnosti vse,

Zhe k fodbu she pripravljen je.

Zhe tega ftoril on fhe ni,

Naj dalej vezh fe ne mudí

She danf naj to ftorí,

De njega ne dobí:

XII. Ura.

Ura! koga me uzhiſh!

Ura! zhemú me budifh?

Zhaſni ſvon.

Sodnik v dvanajſti uri ne

Obrazha vezh ſvarivſhi ſe

Nate, ampak le

K fodbí klizhe te.

Sveti ozhetje vidijo v naredbah boſh-jih pri Israelitih, boſhje naredbe noviga teſtamenta. Ravno tak, kakor ſo Israelzi zheſ reko Jordan ſhli, tako ſo v njegovi vodi (v vſtopu v obljubljeno deſhelo) v duhu kerſt prijeli, piſhe apoſtel Pavel na Korinzhane. In tako mi gremo ſkos vodo ſvetiga kerſta, v obljubljeno nebeſhko deſhelo.

Is Jordanoviga toka je vselo dvanajſt moſh dvanajſt kamnjev, in jih poſtavilo v ſpomin zhudopolniga prehoda.

Pomenilo je teh dvanajst mosh dvanajst apostelnov in dvanajst kamnjev dvanajst poglavitnih delov samo svelizhavne svete vere. Le skos vrate teh dvanajst shlahtnih kamnjev, prave apostolske vere, in kerfhanfke poboshnosti skos gnado svetiga Duha, je nam mogozhe v nebefhki Jerusalem priti. Torej tudi mi moramo tako rekozh is vode svetiga kersta dvanajst shlahtnih kamnjev vsdigniti, mi moramo verovati dvanajst apostolskih djanj. Koli-korkrat tedaj ura dvanajst bije, se spom-nimo, de bo ravno teh dvanajst apostelnov nafhe djanje in vero na dvanajstero sto-lih sodilo.

Svet Anton nam v tem nar lepshi sgled daje od njegove perve do njegove sadnje ure shivljenja. Kakor dvanajstletni Jesus, tako je tudi on sklenil, sa Boga, sa sveto zerkev, sa svojo in drugih svelizhanje nar poprej fkerbeti. Ko je bil enkrat od zesarja Konstantina in njegovi-h finov na zesarfki dvor poklizan, jim je odgovoril kakor enkrat dvanajstletni Jesus svojim starfhem v tempeljnu: „Alj ne veste, de moram v tem biti, kar je

mojiga ozheta.“ Kakor je pa Anton v svojim zelim shivljenju le po Bogu hrepenenje imel, in le njemu svesto flushil, tako je bil tudi v smerti s njim svesan. Ker je zhafni svon, svestiga zhuvaja svoje dushe fkerbno poslušhal, ga je tudi ta spremil v vezhno shivljenje.

In ko bo enkrat Anton pri vftajenju mesa na sodni dan s neumerjozhim telefam sopet vftal, bodo tudi njegove snamnja: preshizh pri njegovih nogah, krishna paliza s dvanajftero svonzhiki kakor premagavno snamenje zhes svet, mesó in fatana, zhes smert in pekel. Stopimo tedaj tudi mi v njegove stopinje, vsak po svojim ftanu in poklizu, k katerim ga je Bog poklizal. Nofimo tudi mi, kakor on sraven hishniga svona zhujezhnosti, tudi zhafni svon boglivofti na krishni palizi satajenja samiga sebe, potem bo fin zhloveka naf vsako uro, kadar koli pride, pripravljene najdel.

Kakor prave sposnovavze edino prave, apostolske in rimsko katolske vere; Na svetilnizi teh boshjih kreposti.

Kakor poboshne molivze v vsih fhti-

rih zlatih dneva: na jutro, ko vstanemo, opoldne in na vezher, ko svoni, in po nozhi, ko gremo spat.

Vse naše teshave s drushene s petero Kristusovimi ranami;

V ojtrim dopolnjenju dolshnost in sheftero delavnikov;

V svetim posvezhevanju nedelje v boshjim tempeljnu sedmi dan tedna;

Pripravljene skos osmero svelizhanstev;

Vsakbart v njegovih rokah, kakor Jesus v deveti uri;

V svestim spolnovanju deset boshjih sapoved;

Pripravljene sa vse dobro, h katerim naš Gospod she enajsto uro v naši terdi starosti opominja.

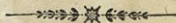
Tako bo potem tudi nam delapuſtni svon prijasno in mirno sapel, in naš s milim glasam dvanajstiga vdarza na dvanajsto poglavje spomnil, ki nam oblubi:

Vezhno shivljenje! Amen.

Sapopadek.

	Stran
Uvod. Snaminje svetiga krisha	3
I. Ura. Edino prava zerkev	9
II. „ Pot kerfhanfke poboshnosti	12
III. „ Vera, upanje, ljubesen	16
IV. „ Shtir posledne rezhi	20
V. „ Pet svetih ran	22
VI. „ Sheft delavnikov	25
VII. „ Nedelja	28
VIII. „ Ofem svelizhanstev	30
IX. „ Jesuf na krishu	32
X. „ Defet boshjih sapoved	34
XI. „ Posni delavzi v Gospodovim nogradu	36
XII. „ Smert in sodba	39

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000422039

